

TO BE OR NOT TO BE

L'atzarosa vida de Collboni

L'alcalde de Barcelona Collboni és un personatge de tragèdia grega. L'imagino amb túnica blanca donant voltes pel despatx davant l'estupor dels criats. Quan esgotat s'asseu al tro, el cos li sagna lleugerament per fines esgarrapades provocades per déus i deesses. La lluita de Collboni és com la de Prometeu, constant i perseverant. Collboni lluita entre el pensament, la paraula i l'obra. Pobre nano.

Collboni fou un noi trempat, afable, un rebel burgès que s'enfrontava al món amb ganes de dir la seva. Però succeí que una força còsmica l'inoculà del desig pel poder. I la va cagar. Encara es pot intuir el seu tarannà franc i planer però tot just connectar amb l'oposició (qualsevol cosa que no sigui ell mateix) es transforma en cuirassa. Queda palplantat, barbeta alta, pit enfora, com una cascavell a punt d'atacar.

Les darreres decisions de Collboni són un bon exemple del que intentem explicar. Decideix per exemple, després de sacrificar un conill a la barbacoa, que abordarà el tema de l'habitatge i es munta una festa –amb nans i tot com el Lamin

Yamal– per anunciar-ho. I posat a fer feina certifica l'ampliació de l'aeroport de Barcelona i posa la primera mesada de la seva butxaca. Collboni ha resolt els seus dubtes. Mireu que decidit se'l veu.

Tres llunes més tard i després de sacrificar a una parella de desnonats, anuncia un canvi de rumb. La subvenció d'un trenta per cent per d'habitatges socials cau del programa municipal i encara més, després de donar suport a més aeroport, ara redueix les visites marítimes. El port de Barcelona reduirà la seva capacitat d'arribades. Barcelona, diu Collboni amb la lira a la mà, no pot absorbir més turistes. I els que vindran de més volant? pregunta algun regidor de la minoria... Collboni, abans de respondre cau rodó al mig de la sala d'oradors.

I així anem, d'una banda a l'altre segons els designis de Collboni el gran que per natura voldria estar bé amb tothom però que per mantenir el poder es capaç d'enfrontar-se a la Barcino sencera. I així va ell també donant tombs per les sales de marbre de casa, escoltant a un déu i a un altre i mantenint el bastó d'alcalde agafat amb les dues mans.

